

Elverpigen Alfrida

Hen over engen kunne man se mosekonen brygge. Sådan kalder man det, når det er meget tåget i en eng eller mose. Det var ved at blive lyst, så der var en helt speciel stemning. Alt var grå, bløde, udviskede nuancer.

Midt i hele denne eventyragtige atmosfære var der fødselsdagsforberedelser. Elverpigerne og drengene havde travlt, for elverkongen havde fødselsdag, og de ville overraske ham med lækkert morgenbord og skuespil, sange og ballet.

Elverpigen Alfrida sad i et hjørne og græd, for hun kunne ikke huske sine replikker i skuespillet. Hun havde ellers øvet og øvet, men i dag, da det endelig gjaldt, var hun så nervøs, at hun hele tiden sagde til sig selv, at hun ikke kunne huske noget, og at hun ikke spillede godt nok. Så til sidst troede hun på det, og så gik det helt galt.

Hendes veninde Hyacintia så hende og gik hen til hende. "Alfrida, hvad er det for noget pjat med dig? De andre dage kunne du jo godt; så kan du også i dag." "Nej, jeg har glemt det hele. Det er, som om der er lagt et låg over en kasse med alt det, jeg kunne."

Hyacintia gik ind i et andet rum, og da hun kom tilbage, medbragte hun en elverdrik. "Se her, Alfrida. Drik denne elverdrik. Du vil blive søvrig og falde i søvn, og når du vågner igen, kan du huske det hele." Alfrida gjorde, som Hyacintia sagde, for der var jo intet bedre råd. Hun drak elverdrikken, og kort tid efter sov hun.

Hyacintia havde en særlig evne. Hun kunne tale med dem, der bor i drømmeland. Så hun havde kontaktet sin veninde Sonja i drømmeland og sat hende ind i sagen. Da Alfrida kom til drømmeland, blev hun derfor modtaget af Sonja, der glad hilste hende velkommen. "Jeg har hørt om dig fra min veninde Hyacintia. Hun fortalte mig, at du skal være med i et skuespil i dag til glæde for elverkongen, og at du har kunnet rollen meget fint i går, men helt har glemt den i dag."

Alfrida så undrende på hende. "Når du ved alt det, kan du så ikke også hjælpe mig?" "Selvfølgelig kan jeg det. Eller rettere: du kan hjælpe dig selv. Du skal lade være med at sige til dig selv, at du ikke kan noget. For du ved inderst inde, at du godt kan. Du kunne jo i går. Det var noget andet, hvis du ikke havde øvet. Du ved, at du kan - så indse det! Lad være med at være så hård ved dig selv. Du ville vel heller ikke gå hen til en af dine medspillere, som kan sin rolle fint, og sige til hende eller ham, at hun eller han ikke kan sin rolle? Det er det, du gør ved dig selv, og derfor tvivler du, bliver usikker og ender med ikke at kunne. Så hold op med at være sådan mod dig selv. Sig, at du ved, du har øvet alt, hvad du kunne, og at du har klaret dig fint til prøverne. Sig, at du vil

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

gøre, hvad du kan for at få et godt resultat sammen med de andre. Og glem ikke, at I jo vil gøre det for at glæde elverkongen på hans fødselsdag. Altså: fortæl dig selv, hvad sandt er, at du kan rollen, og glæd dig til at give elverkongen en god oplevelse."

Alfrida havde lyttet alvorligt. Hun forstod det hele, men det var svært for hende pludselig at vende de negative tanker til positive.

"Hvad er dit stikord? Hvornår skal du sige noget første gang?" spurgte Sonja. "Når en lille dreng råber: "Se, der kommer prinsessen", skal jeg komme ind sammen med mine hofdamer, og så skal jeg sige noget til dem." "Så aftaler vi, at når du hører de ord "Se, der kommer prinsessen", så vil en lille klokke ringe ved dit højre øre som tegn på, at du skal sige til dig selv: "Jeg kan godt", og så skal du bare starte." "Tak skal du have for hjælpen", nåede Alfrida lige at sige, før hun vågnede.

Alfrida var lidt omtåget. Hyacintia så, hun var vågnet og kom hen til hende. "Skynd dig og kom! Elverkongen er ved at spise sin morgenmad. Du skal klædes om til skuespillet nu."

Alfrida havde slet ikke tid til at tænke på at være nervøs. Hun skulle bare være færdig. Hun stod kort tid efter klar bag scenen sammen med sine venner, der også var med i skuespillet. Hun mærkede nervøsiteten igen, havde klamme hænder og tænkte slet ikke på sin drøm.

Spillet gik i gang. Der var ingen vej tilbage. Hun var sikker på, hun ville gå i stå og ødelægge det hele. Så, nu var drengene på scenen. Der kom hendes stikord. Hun stod naglet fast. Hun fik et puf af Hyacintia, og i det samme hørte hun lyden af en spæd klokke ved sit højre øre. I et lynglimt huskede hun drømmen. Hun tog sig sammen, sagde til sig selv, at hun godt kunne, og tænkte på, at de skulle give elverkongen en god oplevelse på hans fødselsdag. Det var, som om hun pludselig lyste op, og hun fik varme hænder og fødder igen. Hun gik ind på scenen, og selvfølgelig gik det, som det skulle.

Hyacintia sendte en kærlig tanke til Sonja i drømmeland. Deres samarbejde havde fungeret igen.